

ОЛИВЪР БОУДЪН

ОРДЕНЪТ НА АСАСИНИТЕ
ЕДИНСТВО

Assassin's creed: Unity

Copyright ©2014 Ubisoft Entertainment. All rights reserved.

Assassin's Creed, Ubisoft, Ubi.com and the Ubisoft logo are trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and other countries. All artworks are the property of Ubisoft.

First published in Great Britain in the English language by Penguin Books Ltd.

Published by arrangement with The Knopf Doubleday Publishing Group, a division of Random House, Inc.

© Емилия Карастойчева – превод от английски език

© Димитър Стоянов – Димó – художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2015

ISBN: 978-954-389-337-9

**Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net**

ОЛИВЪР БОУДЪН

ОРДЕНЪТ
НА
АСАСИНИТЕ

ЕДИНСТВО

ЕРА

Откъс
от дневника на Арно Дориан

12 септември 1794

Върху писалището ми лежи дневникът ѝ, отворен на първата страница. Само нея успях да прочета, преди дъхът ми да секне и чувствата да превърнат думите в кристали, отразили диамантите в очите ми. По лицето ми потекоха сълзи при спомена за нея – палавото дете, което играе на криеница; лудетината, която опознах и обикнах по-късно; червената коса, спускаща се по раменете ѝ; проникателните очи под тъмните, гъсти мигли. Тя притежаваше грацията на танцьорка и майсторството на фехтовчик. Чувстваше се в свои води както в дворцовите зали под пламенните погледи на всички мъже, така и в битка.

Очите ѝ обаче криеха тайни. Тайни, които се надявам да разбуля. Вземам отново дневника ѝ. Искане ми се да положе длан върху листа, да погали думите с върховете на пръстите си, защото те са част от нейната душа.

Започвам да чета.

Откъс
от дневника на Елиз дьо ла Сер

9 април 1778

Казвам се Елиз дьо ла Сер. На десет години съм. Името на татко е Франсоа, на мама – Жули. Живеем във Версай – бляскавия, красив Версай с широки улици, засенчени от липи, с искрящи езера и фонтани, със съвършено подкастрени дървета и храсти край спретнати сгради и внушителни имения, съжителстващи в сянката на големия дворец.

Благородници сме. Щастливци. Привилегировани. За доказателство е необходимо само да изминем петнайсеткилометровия път до Париж. От двете му страни се редят маслени лампи, защото във Версай имаме такива неща. В Париж обаче бедните използват лоени свещи и пушекът от свещоливниците надвисва над града като мъртвешки покров, цапа кожата и задръства белите дробове. Облечени в дрипи, превили гърбове под тежестта на физическо или душевно бреме, парижките бедняци пълзят по тъмните улици, в чиито канавки се стичат кал и човешки отпадъци и полепват по краката на носачите, повлекли носилките ни, откъдето надничаем с ококорени очи.

После се качваме в позлатени карети и по обратния път към Версай виждаме по полята да се мерзелеят призрачни фигури, обвити в мъгла. Босоногите селяни обработват земята на аристократите и измират от глад, ако реколтата се окаже лоша – роби на земевладелците в буквалния смисъл на думата. У дома родителите ми разказват как клетниците будуват нощем, за да разгонват с пръчки жабите, чието квакане безпокои господарите им, и как ядат трева, за да оцелеят. Същевременно благородниците тънат в охолство, освободени от данъци, военна служба и от унижението да полагат безвъзмезден труд, прокарвайки шосета.

Родителите ми казват, че кралица Мария-Антоанета снове из балните зали и вестибюлите на двореца, размишлявайки как да похарчи ежемесечната си сума за дрехи, а съпругът ѝ крал Луи XVI се изтяга в своето ложе на правосъдието и прокарва закони, облагодетелстващи аристократите за сметка на бледните и гладуващите. Мама и татко често обсъждат мрачно как заради действията на суверените назрява революция.

* * *

Има израз, описващ момента, когато внезапно разбих нещо. Тогава „проглеждаш“.

Като малка не ми хрумваше да се запитам защо уча история, а не етикеция и обноски. Не се чудех защо след вечеря мама се оттегля с татко и „враните“ и чувам как на висок глас спори разгорещено с тях. Не ми правеше впечатление, че не язди на дамско седло и не е нужно коняр да удържа жребца ѝ. Не ми се струваше странно и колко малко време отделя за мода и дворцови клюки. Нито веднъж не се замислих защо мама не е като другите майки.

Докато не прогледнах.

* * *

Тя бе красива, разбира се, и винаги добре облечена, макар и не натруфена като жените в двореца, за които говореше с неодобрително присвити устни. Според нея те бяха обсебени от външността си и общественото положение, от вещите.

— Не биха разбрали идея дори да ги удари между веждите, Елиз. Обещай ми да не станеш като тях.

Заинтригувана, любопитна да разгадае каква не бива да стана, аз използвах наблюдателницата си измежду

диплите на мамините поли и шпионирах омразните жени. Виждах напудрени интригантки, преструващи се, че са предани на съпрузите си, докато над ръба на ветрилата очите им обхождат залата с надеждата да впримчат поредния наивен любовник. Невидима, надниквах зад напудрената маска, когато презрителният смях застиваше върху устните им и подигравателните искрици замръзваха в очите им. Прозирах истинската им същност, а именно – колко се страхуват. Страхуват се да не изпаднат в немилост. Да не паднат от социалната стълба.

Мама не приличаше на тях. Сплетните изобщо не я интересуваха. Не носеше ветрило и ненавиждаше пудрата. Не си правеше труда да си рисува бенки с въглен и да поддържа кожата си бяла като алабастр. Единствената ѝ слабост бяха обувките. Полагаше усилия колкото да спазва благоприличие и нищо повече.

И бе предана на татко. Стоеше до него – ала никога зад него – и го подкрепяше всеотдайно. Татко имаше съветници – господата Шретиан Лафрѐниер, Луи-Мишел льо Пелетие, Шарл-Габриел Сивер и мадам Льовеск. За ради дългите им черни мантии, тъмните филцови шапки и студените им очи ги наричах Враните. Често чувах мама да брани татко от тях, да отстоява мнението му, независимо какво му говори насаме.

Отдавна обаче не съм я чувала да спори с татко.

Казват, че тази нощ може да ѝ е последната.

10 април 1778

Тя преживя нощта.

Седнах до леглото ѝ и заговорих, уловила дланта ѝ. Известно време се заблуждавах, че аз я успокоявам – докато извърна глава и ме погледна с помътените си, но проникващи до дълбините на душата ми очи, и ми стана ясно, че е точно обратното.

Вчера поглеждах през прозореца, виждах как Арно играе в двора долу и му завиждах, че не усеща страданието на няколко крачки от него. Той знае, че мама е болна, разбира се, но туберкулозата и смъртта пред безпомощния поглед на лекаря са често явление дори тук, във Версай. А и Арно не е Дьо ла Сер. Момчето ни е повереник и не споделя нито най-дълбоките ни, мрачни тайни, нито скръбта ни. Няма представа колко различно е било преди. За Арно мама е непозната жена, обгрижвана на горния етаж на имението. Той я свързва единствено с болестта ѝ.

Двамата с татко, от друга страна, споделяме душевните си терзания с мимолетни погледи. Стараем се да запазим хладнокръвие и да не се поддаваме на мъката, смекчена донякъде от двете години, изтекли, откакто беше поставена тежката диагноза. Скръбта ни е поредната тайна, скрита от повереника ни.

* * *

Наближаваме момента на „проглеждането“. Сетя ли се за първия случай, когато наистина започнах да се питам с какво всъщност се отличават родителите ми от другите хора, той изниква в ума ми като улична табела, сочеща отредената ми съдба.

Бях в католическото училище. Постъпих там на пет години и спомените ми не са толкова ясни. По-скоро наподобяват картини – дълги редици легла, заскрежен прозорец, през който виждам върховете на дърветата над пелени от мъгла. И – игуменката.

Прегърбена и с кисело изражение, тя беше известна с жестокостта си. Обикаляше коридорите с пръчка върху дланите, сякаш я поднася на банкет. В кабинета я оставяше върху писалището. Наричахме наказанията „твой ред“ и моят ред не закъсня, защото тя ненавиждаше невинните ми лудории, мразеше шегите ми и наричаше смеха ми

„самодоволна усмивка“. Пръчката, казваше тя, ще изтрие самодоволната усмивка от лицето ми.

Игуменката имаше право. Пръчката изтриваше усмивката ми. За известно време.

После мама и татко дойдоха да разговарят с нея – не знам по какъв въпрос – и по тяхна молба ме извикаха в кабинета ѝ. Щом влязох, те се обърнаха да ме поздравят, а игуменката, седнала зад писалището, ме посрещна с обичайното неприкрито презрение и едва сдържайки упрещите за множеството ми недостатъци.

Ако бе дошла само мама, нямаше да се стърпя и щях да изтичам при нея с надеждата да се скрия в диплите на роклята ѝ и да потъна в друг свят, далеч от това ужасно място. Ала тук бяха и двамата, а татко бе мойт крал. Той диктуваше правилата за поведение в дома ни и по негово настояване ме изпратиха в католическото училище. Ето защо прекрачих прага, направих реверанс и зачаках да ме заговорят.

Мама сграбчи ръката ми. Нямам представа как бе забелязала белезите от пръчката на дланта ми.

– Какво е това? – Тя погледна към игуменката, вдигнала ръката ми.

Не бях виждала игуменката да губи самообладание. Сега обаче тя пребледня. В миг любезността на мама се изпари и се превърна в гняв. Всички го усетихме. Най-вече игуменката.

– Както споменах, Елиз е своенравна и непокорна – заекна тя.

– И я биете с пръчка? – Мама се ядоса още повече.

– Как другояче да въдворявам ред? – изопна рамене другата жена.

Мама грабна пръчката.

– Положението ви изисква да умеете да въдворявате ред. Мислите, че така изглеждате по-силна? – Тя шибна писалището с пръчката. Игуменката трепна и преглът-

на. Очите ѝ се стрелнаха към татко, който наблюдаваше сцената със странно, неразгадаемо изражение, сякаш е страничен наблюдател, чиято намеса е излишна. – Е, грешите! Изглеждате по-слаба! – добави мама.

Изправи се, изпепелявайки с поглед игуменката, и пак удари по писалището с пръчката. После ме улови за ръката.

– Хайде, Елиз.

Тръгнахме си и оттогава започнаха да ме обучават частни учители.

Щом влязохме в каретата и поехме мълчаливо към къщи, ме осени прозрение. Взирах се в мама и татко, настръхнали от неизказаните думи, и разбрах, че дамите не се държат както мама. Не и обикновените дами.

Още един пътепоказател. Случи се след около година. Празнувахме рождения ден на разглезената дъщеря на съседите. Другите момичета на моята възраст играеха с кукли и по-точно им бяха устроили следобеден чай. Нямаше истински чай и сладкиши, само момиченца, преструващи се, че хранят куклите. Още тогава това ми изглеждаше глупаво.

Недалеч момчетата играеха с оловни войници и аз отидох при тях, без да долавям как млъкват стъписани.

Бавачката ми Рут ме дръпна настрана.

– Ще си играеш с куклите, Елиз – каза тя строго, но нервно, свела очи, за да не среща неодобрителните погледи на другите бавачки.

Послушах я. Седнах си на мястото и се престорих на заинтригувана от несъществуващия чай и невидимите сладкиши. След неловкото прекъсване на моравата се възцари естественият ред – момчетата продължиха да играят с войници, момичетата с кукли, бавачките да ни надзирават, а недалеч отново се надигна брътвежът на майките от висшето общество, насядали по столове от ковано желязо.

Погледнах жените с очите на мама. Видях пътя си от момиче върху тревата до клюкарстваща дама и с абсолютна сигурност осъзнах, че не искам да приличам на тях. Не желяех да бъда като тези майки. Исках да съм като моята майка, която беше седнала сама край езерцето.

* * *

Получих бележка от господин Уедърол. На родния си английски обясняваше, че иска да види мама и ме моли да го чакам в полунощ в библиотеката, за да го заведа в покоите ѝ. Настояваше да не казвам на татко.

Още една тайна, която съм длъжна да пазя. Понякога се чувствам като парижките клетници, превита под тежестта на очакванията, стоварени върху мен.

Едва на десет съм.